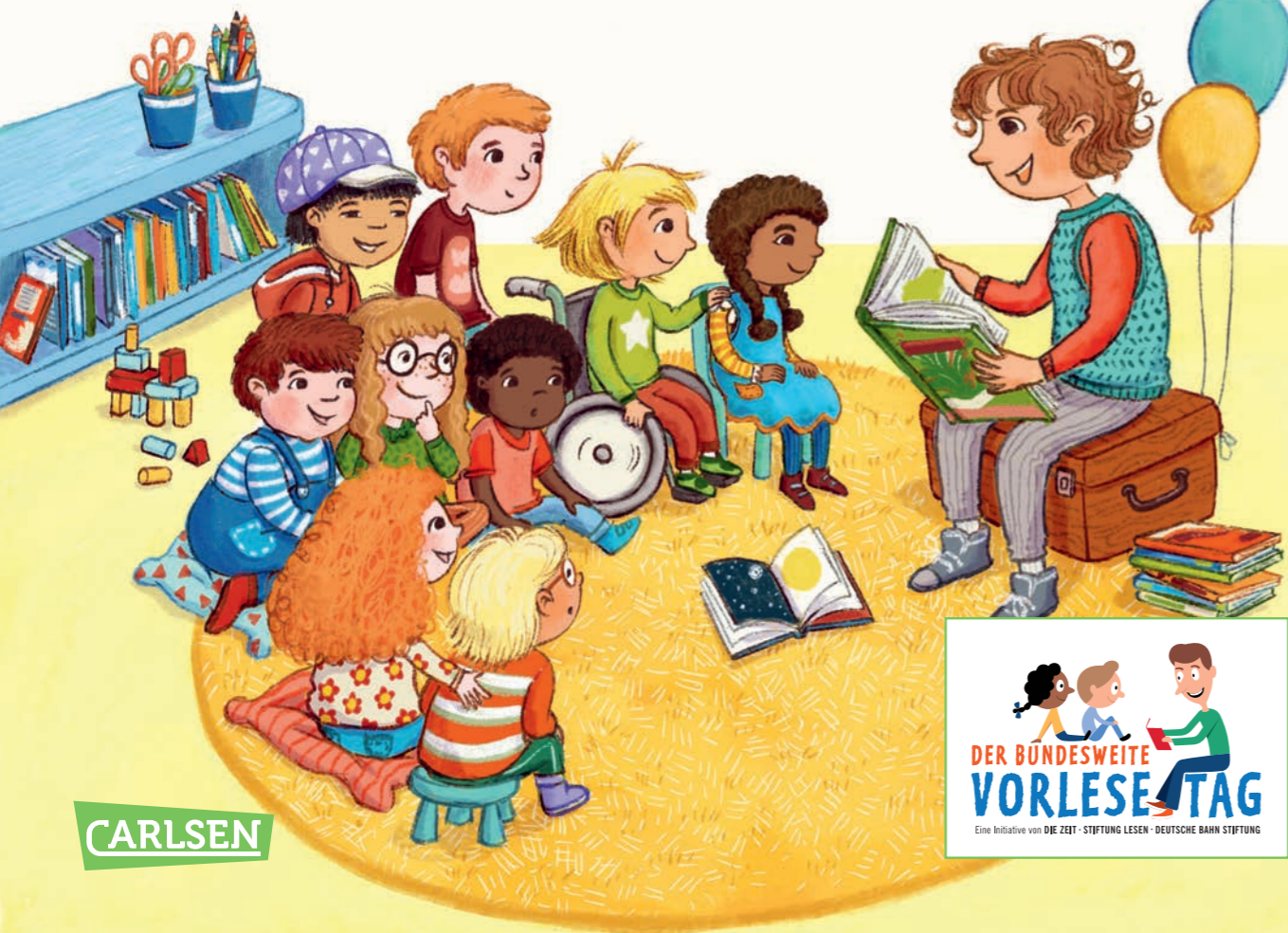

LESEMAUS

Історії про все на світі
для читання вголос

CARLSEN

Історії про все на світі для
читання вголос

Ділитись і гратись по черзі – це ми вміємо!

Автор історії: Крістіан Тільман

Ілюстрації: Лена Хеґер

Наша строката сімейка

Автор історії: Анна Ваґенхоф

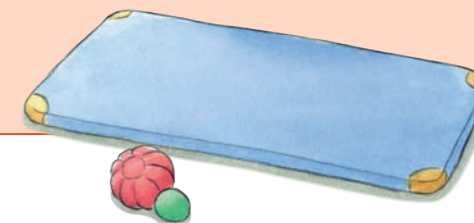
Ілюстрації: Міріам Кордес

Конні йде до спортивного гуртка

Автор історії: Ліане Шнайдер

Ілюстрації: Яніна Ґоріссен

CARLSEN

Ділитись і гратись по черзі – це ми вміємо!

Міка, Лайя, Тоні та Амір ходять до дитячого садка на вулиці Вахольдервеґ.

Їхня група зветься «Білі ведмеді». Там нема коли нудьгувати. Сьогодні перед обідом діти хочуть погратися з дерев'яною залізницею.

Тоні потребує більше вигнутих деталей, аби добудувати свій відтинок залізничної лінії. А на дільниці Міки ще не всі рейки укладено. Лайя ж-бо спочатку хоче оглянути вагони. Проте Амір увівся на ящик з деталями конструктора і навіть гадки не має ділитися з кимось.

«Рейки *мені* самому потрібні!»

«Ти ж не будеш залізницю, – сердиться Міка. – Отже, і рейки тобі ні до чого».

«Я будую башту-прибашту, – каже Амір. – І для неї потрібні всі рейки. І всі вагони теж. Інакше це не буде башта-прибашта».

МОЄ!

А ти, бува,
сварився з друзями
через іграшки?

«Отже, тобі – все, а нам нічого?» – питає Тоні.
Він розлючений не на жарт.
«Саме так!» – каже Амір.
«Уяви, як нам від цього незручно!» – заявляє Тоні.
«І що, гадаєш, це справедливо?» – питається Міка.
«А як би ти сам почувався на нашому місці?» – питає Лайя.

Амір уявляє собі, що ящиком заволодів хтось інший.
Що б він чинив у такій ситуації? Тоді в нього не було б рейок для будівництва башти-прибашти.

«Авжеж, доброго мало», – погоджується Амір.
«Але якщо ви заберете всі рейки, то в мене нічого не залишиться. Уявіть собі лишень, як незручно від цього буде мені!»

Ділитись – це здорово!

У Лайї з Тоні виникає чудова думка: «Ми можемо поділитись рейками. Тоді кожен матиме по кілька штук.

А це для всіх краще, ніж нічого».

Амір теж згоден. Вони чесно розподіляють рейки: кожен отримав по дві стрілки, по десять рівних деталей і вісім вигнутих.

«Мені геть не потрібні всі ці стрілки й завороти, – каже Міка. – Мій швидкий потяг завжди на них вилітає».

Амір ладний з ним помінятись. «Для моєї башти-прибашти годяться будь-які рейки».

Амір жваво уявляє собі, що може статися зі швидкохідним потягом Міки на крутих заворотах. «Йому, напевно, буде трохи кепсько!»

По обіді Міка ганяє на найкрутішому в усьому дитсадку триколісному велосипеді.
Але Тоні, Лайї та Аміру теж хочеться на ньому покататись.

«Аж ось складніше завданнячко!» – каже Міка.
Триколісний велосипед не можна поділити.
Розпиляти його – значить зіпсувати.

А їхати на ньому водночас учотирьох теж не
можна. Якщо станеться аварія, зіпсуються Міка,
Лайя, Тоні й Амір.

Як би ти
вчинив на
місці Міки?

«Нічого складного! – каже Лайя і пропонує: – Ми можемо кататись по черзі».

«Але, цур, я перший!» – гукає Міка.

«Ні, першим хай буде наймолодший», – заперечує Лайя. Із чотирьох приятелів наймолодша – Тоні. Міка злазить із триколісного велосипеда і каже: «Одне-одніське коло! Потім моя черга знову. Врешті-решт, я молодший за Лайю та Аміра!»

«Авжеж!» – відказує Тоні і заходить на одне коло. Далі настає черга Міки. Потім покатається може Амір, а насамкінець надходить черга Лайї. Згодом усе починається спочатку – і так до кінця дня.

В діток у дитсадку це гарно виходить – ділитись і гратися по черзі.

Наша строката сімейка

Ліллі та Леон – приятелі нерозливвода і ходять разом до дитячого садка «Pustebume». Сьогодні вони сидять поруч у «ранковім колі». Ліллі захопила з собою плюшевого ведмедика.

Вихователь Давид приготував сюрприз: «На цьому тижні в нас новий проект під назвою 'Сім'я'».

«Сім'я? Тобто ми гратимемось у тата-маму-діточок?», – радіє Грета. «Нудо-о-о-тище!» – озивається Міо.

«Навпаки: сім'я – то дуже цікаво! – каже Давид. – Існує чимало різних сімей, не лише тато-мама-дитина».

«У мене дві мами, – вимовляє Марі. – Ми теж – сім'я і живемо всі разом!»
«Мої батьки мешкають окремо, – розповідає Ліллі, – проте ми все одно сім'я. Один тиждень я проводжу в мами, а другий – у тата».

«Авжеж, – киває вихователька Майке, – часом батьки розлучаються, бо вже не кохають одне одного або не можуть порозумітися».

«Мої батьки теж розлучились, – каже Леон. – Мій тато мешкає в іншому місті. Інколи я їжджу туди до нього. Але решту часу я живу зі своєю мамою».

МАМА ЛІЛЛІ ЮЛІЯ

ТАТО ЛІЛЛІ КАЙ

МАМА ЛЕОНА АННА

ТАТО ЛЕОНА СТВЕН

«А мій тато і мама Леона закохані одне в одного!, – хихоче Ліллі. – Спочатку мені це здавалось дурницею». – «І мені так само, – погоджується, киваючи, Леон. – Але загалом це чудово, адже тепер ми багато чого робимо разом. Їздимо кудись, граємо в футбол, шукаємо піратські скарби...»

«А ще майструємо, катаємось на велосипеді та ходимо до басейну», – додає Ліллі.

На вихідних Ліллі з татом Каєм часто залишаються ночувати в Леона та його мами Анни.

Або навпаки, як сьогодні. По вечері всі четверо, ситі й неабияк натомлені, розсаджуються на дивані. «Йой, як тісно», – бурчить мама Анна.

«Так, – гукає Леон, – ти ж-бо сидиш на моїй нозі, мамо!».

«Нам потрібен більший диван, – каже тато Кай, – але наша вітальня буде для нього замалою».

«Так, замалою! – погоджується Ліллі. – Нам треба квартиру просторішу, аби всім вистачало місця!»

«Було б чудово! – каже Анна. – Тоді ми б усі могли жити вчотирьох завжди, як єдина сім'я». – «Саме так!» – вигукує Кай.

Ліллі, трохи ображено, промовляє: «Адже ми й так уже сім'я. Ти, моя мама і я».

Мама Леона Анна киває. «Звичайно. І завжди будете сім'єю. Проте ми вчотирьох могли б стати клаптиковою або петчворк-сім'єю».

«А що це значить?» – допитується Ліллі.

«Слово ‚Patchwork’ запозичено з англійської мови, – пояснює Кай, – на ознаку того, що складається зі строкатих частин. Ось як ця ковдра з різнокольорових клаптиків тканини. Так само існують строкаті клаптикові сім’ї, утворені з різних частин».

«Тобто як ми, якщо вирішимо з’їхатися», – додає Анна.

Ліллі з Леоном дивляться одне на одного з сумнівом. Час від часу ночувати під одним дахом – це класно. Проте жити разом завжди?

«Ну, поки це лише ідея, – заспокоює дітей Анна. – Спочатку ми маємо знайти квартиру більшу за цю. Бажано поруч із дитячим садком». – «І неподалік від мами, – каже Кай Ліллі. – Аби ти могла бути, як і раніше, то з нами, то в неї».

Минув час, і Ліллі з Леоном вже майже забули про ідею з’їхатись до купи. Але одного гарного дня Кай повідомляє новину: «Ми знайшли чудову квартиру! Сьогодні можемо всі разом її подивитись. Хочете?»

Ліллі з Леоном нерішуче кивають. Утім, квартира дійсно чудова. І там є дві кімнати, сполучені дверима, і балкон.

«Ці кімнати можуть стати вашими», – каже Анна.

«Здорово!» – погоджуються Ліллі та Леон.

«А як бути, якщо ми з Леоном почнемо сваритись?» – питає Ліллі.

«Звичайно, сварки іноді трапляються, – каже Кай. – Утім, гадаю, що решту часу нам буде добре разом, як і раніше. І дещо не зміниться ніколи: я завжди буду тобі люблячим татом. А мама назавжди залишиться твоєю мамою. Так само як Анна завжди буде мамою Леона».

Ліллі тулиться до Кая. «Анна з Леоном могли б стати ще двома барвистими клаптиками нашої ковдри», – провадить далі Кай. Анна з Леоном посміхаються. А Леон каже: «Класно, еге ж?»

Ліллі на мить замислюється: «І справді класно».

Нарешті всі четверо вирішують: ми з'їжджаємось у спільну квартиру.

І стаємо строкатою клаптиковою сім'єю!

В день переїзду вантажівка доправляє коробки та меблі з обох квартир до нового житла. У вітальні стоїть величезний новенький диван і стіл, що за ним вистачить місця всім.

Леон із Ліллі воліють сидіти поруч.

На вечерю сьогодні, звичайно, піца, а на десерт – морозиво!

«Нема чого й казати, клаптикова ковдра – це і справді класно!» – хихоче Ліллі.

«Ще б пак!» – погоджується Леон. «Тоді ласкаво просимо до **строкатої** сімейки!» – каже Анна.

Конні йде до спортивного гуртка

Сьогодні Конні вперше піде до спортивного гуртка. Вона дуже хвилюється!

У роздягальні вздовж стін розставлено лавки. Нагорі – планки з гачками. Всі діти перевдягаються. Дехто вже може впоратися сам, іншим допомагають батьки.

Конні сама вдягає штани, а ось зі смугастою футболкою та мокасинами їй потрібна допомога. Мама теж перевзувається в кросівки, адже входити до спортзалу у вуличнім взутті нікому не можна.

У залі Конні та її мама вітаються з Ельфі, викладачкою фізкультури.

Ельфі розкидала по залу багато м'яких м'ячів. Дехто з дітей грається ними в футбол, інші підкидають м'ячики високо вгору або відбивають.

Конні теж котить м'яча перед собою, потім підіймає його і кидає хлопчикові на ім'я Оле.

Незабаром вона цілком поринає у гру з м'ячем, і мама може допомогти батькам в іншій частині залу розставити спортивний інвентар.

Але ось Ельфї плескає в долоні і голосно вимовляє «Раз-два-три – м'ячику, виходь із гри!»

Діти стають у коло в центрі залу, і Ельфї починає переклик.

Всі разом співають вітальну пісню і роблять відповідні рухи. Конні здіймає руки високо над головою і стрибає, як м'ячик.

Далі Ельфї розповідає, яке спортивне обладнання є сьогодні в залі, і попереджає, що треба бути обережнішими на матах біля кілець і канатів, щоб уникнути нещасних випадків. «Уявіть собі, що ті мати – річки з крокодилами», – каже Ельфї.

Діти забираються на ящики і стрибають із них на мати.

Конні вдирається нагору похилою лавкою, закріпленою на шведській стінці, а потім з'їжджає вниз.

А ще вона робить перекиди. Ельфї каже, що перекиди – чудова справа.

Далі Конні розгойдується на довгому канаті над річкою з матів, де, напевно, живуть крокодили.

Ну а потому вона балансує на переверненій лавці і залазить слідом за великим м'ячем до темної печери, спорудженої з матів. Всередині справді затишно.

Але найбільше Конні подобається маленький круглий батут. Вона стрибає і стрибає, не бажаючи спинятися. Це так здорово – злітати у повітря! Але інші діти вже чекають: вони теж хочуть нарешті пострибати.

Коли інвентар прибрано, всі збираються ще раз у центрі залу та співають: «Всі-всі-всі додому йдуть».

А Конні вже з нетерпінням чекає спортивних занять наступного тижня!

Die **LESEMAUS** ist eine eingetragene Marke des Carlsen Verlags.

© Carlsen Verlag GmbH, Völkersstraße 14–20, 22765 Hamburg 2022 | ISBN: 978-3-551-68067-9

Illustration der Lesemaus: Hildegard Müller, Karin Kröll

Lesemaus-Redaktion: Frank Kühne und Anja Kunle

Übersetzt ins Ukrainische von Olga Matvienko

Переклад на українську: Ольга Матвієнко

Dieser Titel enthält die Bücher „Wir können das! Teilen und abwechseln“, „Unsere kunterbunte Familie zieht um“ und „Conni geht zum Kinderturnen“.

© 2022, 2020, 2021 Carlsen Verlag GmbH, Hamburg

LESEMAUS-Bücher gibt es überall im Buchhandel und auf www.lesemaus.de
Newsletter mit tollen Lesetipps kostenlos per E-Mail: www.carlsen.de